

Kadere iman etmeyen nasıl yaşayabilir?

Risale-i Nur'daki bütün mizanlar ve muvazeneler, imanın saadet-i dünyeviyeye ve uhreviyeye medar meyvelerini beyan ederler.

Ve o küllî ve büyük meyveler, bu dünyada gösterdikleri saadet-i hayatiye ve lezzet-i ömür cihetiyle, "Her mü'minin imanı, ona bir saadet-i ebediyeyi kazandıracak, belki sümbül verecek ve o surette inkişaf edecek" diye haber verirler. Ve o küllî ve pek çok meyvelerinden beş meyvesi, meyve-i Mi'rac olarak Otuz Birinci Söz'ün âhırinde ve beş meyvesi Yirmi Dördüncü Söz'ün Beşinci Dalında numune olarak yazılmış.

Erkân-ı imaniyenin her birinin ayrı ayrı pek çok, belki hadsiz meyveleri olduğu gibi, mecmuunun birden çok meyvelerinden bir meyvesi, koca Cennet ve biri de saadet-i ebediye ve biri de, belki en tatlısı da rû'yet-i ilâhiyedir diye, başta demiştik. Ve Otuz İkinci Söz'ün âhırindeki muvazenede, imanın saadet-i dâreyne medar bir kısım semereleri güzel izah edilmiş.

İman-ı bi'l-kader rüknünün kıymettar meyveleri bu dünyada bulunduğuna bir delil, umum lisanında "Men âmene bi'l-kaderi emine mine'l-kederi" darb-ı mesel olmuştur. Yani, "Kadere iman eden, gamlardan kurtulur." Risale-i Kader'in âhırinde güzel bir temsil ile, iki adamın şahane bir sarayın bahçesine girmesiyle, bir küllî meyvesi beyan edilmiş. Hatta ben kendi hayatımda binler tecrübelerimle gördüm ve bildim ki, kadere iman olmazsa, hayat-ı dünyeviye saadeti mahvolur. Elîm musîbetlerde, ne vakit kadere iman cihetine bakardım, musîbet gayet hafifleşiyor görüyordum ve "Kadere iman etmeyen nasıl yaşayabilir?" diye hayret ederdim.

Şuâlar, On Birinci Şuâ, s. 285

Kadere iman o kadar lezzetli, saadetlidir ki, tarif edilmez. Yalnız şu temsil ile o lezzete ve o saadete bir işaret edeceğiz.

Şöyle ki: İki adam bir padişahın payitahtına giderler, o padişahın mahall-i garaib olan has sarayına girerler. Biri padişahı bilmez, o yerde gasıbâne, sârıkane tavattun etmek ister. Fakat o bahçe, o sarayın iktiza ettikleri idare ve tedbir ve vâridat ve makinelerini işletirmek ve garib hayvanatın erzakını vermek gibi zahmetli külfetleri görür, mütemadiyen ızdırab çeker. O cennet gibi bahçe, başına bir Cehennem gibi oluyor. Her şeye acıyor. İdare edemiyor. Teessüfle vaktini geçirir. Sonra da o hırsız edepsiz adam, te'dib suretiyle hapse atılır. İkinci adam padişahı tanır; padişaha kendini misafir bilir. Bütün o bahçede, o sarayda olan işler, bir nizam-ı kanunla cereyan ettiğini, her şey bir programla, kemâl-i sühuletle işlediğini itikad eder. Zahmet ve külfetleri, padişahın kanununa bırakıp, kemâl-i safa ile o Cennetmisal bahçenin bütün lezzetlerinden istifade edip, padişahın merhametine ve idare kanunlarının güzelliğine istinaden her şeyi hoş görür, kemâl-i lezzet ve saadette hayatını geçirir. İşte "Men âmene bi'l-kaderi emine mine'l-kederi" sırrını anla.

LÛGATÇE:

âhirinde: Sonunda.

darb-ı mesel: Atasözü.

erkân-ı imaniye: İman esasları.

iman-ı bi'l-kader: Kadere iman.

inkîşaf etmek: Açığa çıkmak.

mecmu: Bütün.

medar: Vesile.

mizan: Ölçü.

muvazene: Karşılaştırma.

rû'yet-i îlâhiye: Allah'ı görmek.

saadet-i dâreyn: Dünya ve ahiret mutluluğu.

saadet-i dünyeviye ve uhreviye: Dünya ve ahiret mutluluğu.

saadet-i ebediye: Sonsuz mutluluk.

semere: Meyve, netice.